

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

**Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 11 grudnia 2012 r.
— Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii**(Sprawa C-610/10) ⁽¹⁾**(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego —
Pomoc państwa — Wyrok Trybunału stwierdzający uchybienie —
Zarzut niedopuszczalności — Artykuł 228 ust. 2
WE i art. 260 ust. 2 TFUE — Niewykonanie — Kary
pieniężne)**

(2013/C 38/03)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Stromsky i C. Urraca Caviedes, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: N. Díaz Abad, pełnomocnik)

popierana przez: Republika Czeska (przedstawiciele: M. Smolek, D. Hadroušek i J. Očková, pełnomocnicy)

PrzedmiotUchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego —
Art. 260 TFUE — Niewykonanie wyroku Trybunału z dnia 2
lipca 2002 r. w sprawie C-499/99 (Zb.Orz. s. I-6031) —
Żądanie nałożenia okresowej kary pieniężnej**Sentencja**

1) Nie podejmując do dnia, w którym upłynął termin wyznaczony w uzupełniającym wezwaniu do usunięcia uchybienia wydanym w dniu 18 marca 2010 r. przez Komisję Europejską w zastosowaniu art. 260 ust. 2 TFUE, wszelkich środków koniecznych do wykonania wyroku Trybunału z dnia 2 lipca 2002 r. w sprawie C-499/99 Komisja przeciwko Hiszpanii dotyczącego odzyskania pomocy, która na mocy decyzji Komisji 91/1/EWG z dnia 20 grudnia 1989 r. w sprawie pomocy przyznanej w Hiszpanii przez rząd centralny i szereg autonomicznych rządów regionalnych na rzecz MAGEFESA, producenta przyborów kuchennych ze stali nierdzewnej i małych urządzeń elektrycznych (Dz.U. L 5, s. 18) została uznana za przyznaną bezprawnie, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy ust. 1 tego postanowienia traktatowego.

2) Królestwo Hiszpanii zostaje zobowiązane do zapłacenia na rzecz Komisji Europejskiej na rachunek „Zasoby wspólne Unii Europejskiej” okresowej kary pieniężnej w kwocie 50 000 EUR za każdy dzień zwłoki w podjęciu środków koniecznych do zastosowania się do tego wyroku w sprawie Komisja przeciwko Hiszpanii, począwszy od dnia ogłoszenia niniejszego wyroku do dnia wykonania tego wyroku w sprawie Komisja przeciwko Hiszpanii.

3) Królestwo Hiszpanii zostaje zobowiązane do wpłacenia na rzecz Komisji Europejskiej na rachunek „Zasoby wspólne Unii Europejskiej” ryczałtowej kwoty 20 milionów EUR.

4) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.

5) Republika Czeska pokrywa swoje koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 72 z 5.3.2011.**Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 13 grudnia
2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie
prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy we
Wrocławiu — Polska) — Iwona Szyrocka przeciwko
Siger Technologie GmbH**(Sprawa C-215/11) ⁽¹⁾**(Rozporządzenie (WE) nr 1896/2006 — Postępowanie w
sprawie europejskiego nakazu zapłaty — Pozew o wydanie
nakazu niespełniający wymogów formalnych przewidzianych
przez uregulowanie krajowe — Charakter wyczerpujący
wymogów, jakim powinien odpowiadać pozew — Możliwość
żądania odsetek narosłych do dnia zapłaty roszczenia
głównego)**

(2013/C 38/04)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Okręgowy we Wrocławiu

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Iwona Szyrocka

Strona pozwana: Siger Technologie GmbH

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Sąd Okręgowy we Wrocławiu — Wykładnia art. 4, 7, 8, 9 i 26 rozporządzenia (WE) nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiającego postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty (Dz.U. L 399, s. 1) — Pozew o wydanie europejskiego nakazu zapłaty, który nie spełnia wymogów formalnych przewidzianych, po pierwsze, przez rozporządzenie i, po drugie, przez uregulowanie krajowe — Prawo mające zastosowanie do postępowania mającego na celu uzupełnienie braków pozwu bądź jego sprostowanie — Możliwość żądania odsetek w odniesieniu do wierzytelności od daty ich wymagalności do daty zapłaty

Sentencja

1) Artykuł 7 rozporządzenia (WE) nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiającego postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty należy interpretować w ten sposób, że reguluje on wyczerpująco wymogi, jakim powinien odpowiadać pozew o wydanie europejskiego nakazu zapłaty.

Sąd krajowy zachowuje na mocy art. 25 wspomnianego rozporządzenia i z zastrzeżeniem warunków określonych w tym artykule swobodę określenia kwoty opłat sądowych według sposobów przewidzianych przez prawo krajowe, pod warunkiem że sposoby te nie są mniej korzystne niż w wypadku podobnych sytuacji podlegających prawu wewnętrznemu oraz że nie uniemożliwiają w praktyce ani nie czynią nadmiernie utrudnionym wykonywania praw przyznanych przez prawo Unii.

2) Artykuł 4 i art. 7 ust. 2 lit. c) rozporządzenia nr 1896/2006 należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie temu, by powód w pozwie o wydanie europejskiego nakazu zapłaty żądał odsetek za okres od dnia ich wymagalności do dnia zapłaty roszczenia głównego.

3) W razie gdy sąd krajowy nakazuje pozwanemu zapłacić powodowi odsetki narosłe do dnia zapłaty roszczenia głównego, sąd ten zachowuje swobodę wyboru konkretnych sposobów wypełniania formularza europejskiego nakazu zapłaty ujętego w załączniku V do rozporządzenia nr 1896/2006, o ile formularz w ten sposób wypełniony pozwala pozwanemu, po pierwsze, stwierdzić bez żadnych wątpliwości, że zgodnie z rozstrzygnięciem sądu powinien on zapłacić powodowi odsetki narosłe do dnia zapłaty roszczenia głównego, a po drugie, ustalić jednoznacznie stawkę odsetek oraz datę, począwszy od której żądane są odsetki.

(¹) Dz.U. C 219 z 23.7.2011.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 13 grudnia 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation — Francja) — Expedia Inc. przeciwko Autorité de la concurrence i in.

(Sprawa C-226/11) (¹)

(Konkurencja — Artykuł 101 ust. 1 TFUE — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Odczuwalne ograniczenie konkurencji — Rozporządzenie (WE) nr 1/2003 — Artykuł 3 ust. 2 — Krajowy organ ochrony konkurencji — Praktyka mogąca wpłynąć na handel między państwami członkowskimi — Ściganie i sankcje — Brak przekroczenia progów udziałów rynkowych określonych w komunikacie de minimis — Ograniczenia ze względu na cel)

(2013/C 38/05)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Expedia Inc.

Strona pozwana: Autorité de la concurrence, Ministre de l'Économie, de l'Industrie et de l'Emploi, Société nationale des chemins de fer français (SNCF), Voyages-SNCF.Com, Agence Voyages-SNCF.Com, VFE Commerce, IDTGV

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour de cassation (Francja) — Wykładnia art. 101 ust. 1 TFUE i art. 3 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003 L, s. 1) — Stosunek pomiędzy art. 101 i 102 TFUE a krajowymi prawami konkurencji — Możliwość ścigania i karania przez sądy i krajowe organy ochrony konkurencji porozumień, które mogą wpłynąć na handel pomiędzy państwami członkowskimi, ale nie przekraczają progów udziału w rynku określonych przez Komisję — Porozumienie mające cel antykonkurencyjny

Sentencja

Artykuł 101 ust. 1 TFUE i art. 3 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 (WE) i 82 (WE) należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie temu, aby krajowy organ ochrony konkurencji stosował art. 101 ust. 1 TFUE do porozumienia przedsiębiorstw, które może mieć wpływ na handel między państwami członkowskimi, ale które nie osiąga progów ustalonych przez Komisję w komunikacie Komisji w sprawie porozumień o mniejszym znaczeniu, które nie ograniczają odczuwalnie konkurencji na mocy art. 81 ust. 1 (WE) (*de minimis*), pod warunkiem że porozumienie to skutkuje odczuwalnym ograniczeniem konkurencji w rozumieniu wskazanego postanowienia.

(¹) Dz.U. C 211 z 16.7.2011.